

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **JUDr. Milena Bódiová**, insolvenční správce, se sídlem Jurečkova 1860/4, Ostrava, zastoupena Mgr. Adriánem Čechem, advokátem se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 427/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSP-46/2017-ORA-ROZ/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019, č. j. 11 A 48/2018-64,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019, č. j. 11 A 48/2018-64, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSP-46/2017-ORA-ROZ/3, a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 24. 7. 2017, č. j. MSP-47/2017-OINS-SRIS/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě částku **9.800 Kč** a o kasační stížnosti částku **8.400 Kč**, vše k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Adriánu Čechovi do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo spravedlnosti České republiky rozhodnutím ze dne 24. 7. 2017, č. j. MSP-47/2017-OINS-SRIS/12, rozhodlo, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve

znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“) tím, že v rozporu s § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích neuvedla jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách. Žalobkyně v žádosti o zápis provozovny uvedla adresu provozovny Kurta Konráda 19, Praha 9, s úředními hodinami, ve kterých bude vykonávat činnost, a to každý pátek od 8:00 do 14:00 hod. Dne 9. 12. 2016 v úředních hodinách, konkrétně nejméně v době od 10:25 do 10:50 hodin, však prostory provozovny nebyly veřejně přístupné a provozovnu nebylo možné nalézt ani při vynaložení veškerého nezbytného úsilí, které lze spravedlivě po subjektu insolvenčního řízení nebo třetích osobách požadovat. Za tento správní delikt byla žalobkyni podle § 36b odst. 3 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 55 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala rozklad, který ministr spravedlnosti v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti.

II. Posouzení věci městským soudem

[3] Proti rozhodnutí ministra spravedlnosti žalobkyně podala žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud shledal, že bez ohledu na případnou přítomnost pověřené osoby v provozovně, pokud se při vstupu do budovy nenachází žádná informace o provozovně a zároveň budova, vzhledem k tomu, že je uzamčena, není veřejně přístupná, je zřejmé, že provozovna insolvenční správkyne není veřejně přístupná a dohledatelná, což je v rozporu se základním účelem výkonu dané činnosti v provozovně. Městský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že je žalobkyně trestána za správní delikt, který nemá oporu v zákoně. Lze sice souhlasit s tím, že v zákoně o insolvenčních správcích účinném od 1. 7. 2017 (novela provedená zákonem č. 64/2017 Sb.) je skutková podstata přestupku formulována precizněji. Z toho však nelze dovodit, že nebylo možno vyvozovat odpovědnost za správní delikt (přestupek) při zjištění, že k faktickému výkonu činnosti na ohlášené provozovně před novelou nedochází. Tento výklad je podle názoru soudu výkladem jediné možným. Ze znění obou zákonů vyplývá, že správního deliktu (přestupku) se dopustí insolvenční správce tím, že porušuje § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích. Z hlediska věcného tedy ke změně nedošlo. Podle městského soudu tak i z hlediska právní úpravy platné a účinné do 30. 6. 2017 se insolvenční správce dopustil správního deliktu podle § 36b odst. 1 bodu 2 insolvenčního zákona nejen tím, že uvedl do seznamu jako svou provozovnu místo, kde činnost insolvenčního správce fakticky nevykonává, ale i tím, že nevykonával řádně činnost insolvenčního správce v úředních hodinách provozovny zapsané v seznamu.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a domáhá se jeho zrušení, včetně zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[6] Stěžovatelka předně uvádí, že řízení před městským soudem bylo zatíženo zásadní procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Městský soud rozhodl bez jednání, přestože pro tento procesní postup nebyly splněny zákonné podmínky. Městský soud stěžovatelku nevyzval podle § 51 s. ř. s. Pokud by stěžovatelka takovou výzvu obdržela, nesouhlasila by s projednáním žaloby bez nařízení jednání, neboť sama v žalobě navrhovala provedení důkazů. Stěžovatelka dále upozorňuje, že mezi výrokem I. rozsudku, kterým byla žaloba zamítnuta, a odůvodněním městského soudu v bodě 28 rozsudku je zjevný a zásadní rozpor. Městský soud v tomto bodě uvádí, že *„rozhodl bez nařízeného jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť při vydání napadeného rozhodnutí došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* Podle bodu 28 odůvodnění rozsudku tak mělo být žalobě plně vyhověno. Tento nelogický právní rozpor nebyl v rozsudku městského soudu zdůvodněn. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[7] Řízení před městským soudem bylo rovněž stíženo zmatečností spočívající v nesprávném obsazení soudu. V řízení u městského soudu byla věc přidělena do senátu 11 A, předsedkyní senátu byla JUDr. Hana Veberová. Napadený rozsudek však vydal senát, jehož předsedou byl Mgr. Marek Bedřich. Změna předsedy senátu nebyla stěžovatelce nikdy oznámena a není ani zjistitelná z rozvrhu práce městského soudu na rok 2018 či 2019. V rozvrhu práce na rok 2019 se sice obecně v bodě VI.3 uvádí, že u části věcí senátu 11A bude nově jako předseda senátu Mgr. Marek Bedřich, avšak výčet věcí, kterých se to týká, má být uveden v příloze rozvrhu práce. Bod 9 rozvrhu práce na straně 232 však uvádí, že je bez příloh.

[8] Městský soud rovněž vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávně posoudil, že byla naplněna skutková podstata uvedená v § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích. Stěžovatelka již ve správním řízení uváděla a dokládala dokumentaci, ze které bylo jednoznačně patrné, že v úředních hodinách na provozovně byla přítomna pověřená osoba. Stěžovatelka sama pak měla na den, kdy proběhla kontrola ze strany Ministerstva spravedlnosti, nařízeno jednání u soudu v jiné insolvenční věci a její osobní účast v době kontroly tedy nebyla možná. Stěžovatelka sice připouští své pochybení, že nedostatečně zkontrolovala, že došlo ke stržení cedulky s označením provozovny, avšak ihned po tomto zjištění, již dne 13. 12. 2016, zjedнала nápravu a provozovnu opětovně označila. Jak správní orgány, tak městský soud vyšly ze zjištění, že provozovna nebyla dne 9. 12. 2016 v době od 10:25 do 10:50 hod. při vstupu do budovy označena informační cedulí. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že pojem „vykonává činnost insolvenčního správce“ byl zredukován na krátkodobou absenci označení u vstupu v jeden den. Již ze samotného gramatického výkladu tohoto pojmu je zřejmé, že jde o činnost dlouhodobou a soustavnou. Jedná se tak o delikt trvající, který je třeba odlišovat od jednorázových deliktů. Tato trvalost je pak jedním ze znaků skutkové podstaty správního deliktu. Z uvedeného je zřejmé, že aby mohla být naplněna předmětná skutková podstata, muselo by se jednat o jednání nebo protiprávní stav trvající po určitou dobu a nikoliv o jednorázové jednání. Stěžovatelka navíc ihned přijala opatření směřující k nápravě.

[9] Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nezákonný rovněž z důvodu, že soud nesprávně neaplikoval ve prospěch stěžovatelky základní zásady správního trestání, zejména zásady *in dubio pro reo*, *nullum crimen*, *nulla poena sine lege* a rovněž nesprávně

neaplikoval liberační důvod podle § 36c odst. 1 zákona o insolvenčních správcích. Ze skutkových zjištění předně nijak nevyplývá, že by vina stěžovatelky byla prokázána. Sám správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje tvrzení, že v den kontroly pověřená osoba mohla být na provozovně. Jednání, za které byla stěžovatelka správními orgány potrestána, se stalo dne 9. 12. 2016. Proto je na toto jednání třeba aplikovat zákon o insolvenčních správcích ve znění do 30. 6. 2017. Tehdy platné znění tohoto zákona však neoznačení provozovny jako správní delikt nestanovilo. Teprve novelou č. 64/2017 Sb., která nabyla účinnosti od 1. 7. 2017, byl do zákona o insolvenčních správcích zařazen nový přestupek v § 36b odst. 1 písm. a), kterého se insolvenční správce dopustí tím, že nezajistí řádné označení svého sídla nebo své provozovny. Nejedná se přitom o nějaké upřesnění či formulační vyjasnění, ale o změnu dosavadní právní úpravy a zavedení zcela nové skutkové podstaty. Stěžovatelka konečně namítá rovněž nezákonnost a nepřiměřenost sankce. V neposlední řadě poukazuje rovněž na skutečnost, že městský soud shledal důvodnou její námitku, že součástí správního spisu není doporučení rozhodnutí rozkladové komise, ačkoliv se jedná o povinnou součást správního spisu. Městský soud však nesprávně shledal, že tato vada nezasáhla do práv a právem chráněných zájmů stěžovatelky.

IV. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nelze přijmout tvrzení stěžovatelky o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci. Podle žalovaného byla provedena veškerá potřebná zjištění stran existence rozhodných skutkových okolností, zjištěný skutek byl správně právně kvalifikován a rozhodnutí o spáchání správního deliktu bylo v souladu s podklady přezkoumatelně a logicky odůvodněno, včetně řádného vypořádání všech námitek a navrhovaných důkazů stěžovatelky. Skutečnost, že stěžovatelka neměla přístup k doporučení rozhodnutí rozkladové komise, nezakládá nezákonnost druhoinstančního rozhodnutí, neboť doporučením rozhodnutí komise nebylo s ohledem na jeho nezávaznost nijak zasaženo do práv a povinností stěžovatelky.

[11] K tvrzenému porušení základních zásad správního trestání žalovaný odkázal na rozsudek městského soudu. Z hlediska odpovědnosti stěžovatelky za předmětný správní delikt je irelevantní, že se v době provedení kontroly v provozovně nacházela pověřená osoba zajišťující činnost insolvenčního správce. V posuzované věci je totiž relevantní, že budova, v níž se provozovna nachází, byla v době kontroly uzamčena, u jejího vchodu absentovala informační tabule a provozovna tak nebyla veřejnosti přístupna, ba dokonce veřejností vůbec dohledatelná. Z odkazu na § 19 odst. 2 v § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, vyplývá, že skutková podstata předmětného správního deliktu je naplněna nejen v případě, že insolvenční správce nevykonává v provozovně svoji činnost fakticky, ale i v případě, že tuto činnost zde nevykonává řádně.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal

přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžejní námitkou stěžovatelky je nesprávné posouzení právní otázky spočívající v posouzení jednání stěžovatelky podle ustanovení, podle něhož toto jednání nebylo možné postihnout. Spornou je konkrétně otázka, zda jednání stěžovatelky bylo možné za právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 podřadit pod ustanovení § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích, či nikoli. Tato námitka je důvodná. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobném případě již zabýval, konkrétně v rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 431/2018-47, ze kterého kasační soud vycházel i při posouzení této věci.

[15] Jedním z aplikovaných ustanovení je § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, které novelou provedenou zákonem č. 64/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 nedoznalo změny. Jeho znění je následující (zvýraznění dodáno): *Na základě písemné žádosti insolvenčního správce se do seznamu zapiše adresa provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat. Ve své žádosti insolvenční správce uvede datum zahájení výkonu činnosti v provozovně. K žádosti musí být připojen doklad prokazující právní důvod pro užívání místa, v němž má insolvenční správce provozovnu; k doložení právního důvodu pro užívání místa postačí písemné prohlášení vlastníka nemovitosti, ve které jsou prostory umístěny, že s umístěním souhlasí.*“

[16] V době kontroly prováděné žalovaným se insolvenční správce mohl dopustit správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích tím, že „v rozporu s § 19 odst. 2 neuvede jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách“.

[17] Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona č. 64/2017 Sb. (terminologicky dotčená zákonem č. 183/2017 Sb.), dle níž se materie naposledy citovaná přesunula do § 36b odst. 1 písm. g) zákona o insolvenčních správcích, podle něhož se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 19 odst. 2 a § 5a odst. 4 neuvede jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost v úředních hodinách“.

Zároveň došlo ke vložení nového ustanovení § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jež od 1. 7. 2017 zní: „*Insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, se dopustí přestupku tím, že nevykonává činnost v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce*“. V ustanovení § 36b odst. 1 písm. a) pak bylo oproti původní právní úpravě, která obdobný správní delikt výslovně neupravovala, nově stanoveno, že insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 5a odst. 7 nezajistí řádné označení svého sídla nebo své provozovny“.

[18] Žalovaný se domnívá, že již dřívější právní úprava umožnila postihnout takový výkon činnosti insolvenčního správce, kdy se v provozovně zapsané do seznamu v úředních hodinách nevyskytoval buď insolvenční správce, nebo jím pověřená osoba. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že takovou interpretaci do 30. 6. 2017 účinná právní úprava neumožňovala.

[19] Mezi znaky tvořící součást skutkové podstaty správního deliktu (po 1. 7. 2017 přestupku) je vždy objektivní stránka, objekt a subjekt, u přestupku fyzické osoby je pak třeba zkoumat ještě stránku subjektivní, jež však pro účely nyní posuzovaného správního deliktu není podstatná. Klíčové je pro posouzení nyní vznesené otázky vymezení objektivní stránky. Ta může být naplněna buď konáním, nebo opomenutím. To, jaká forma přichází v ten který případ do úvahy, lze dovodit primárně gramatickým výkladem normy. V nyní aplikované skutkové podstatě správního deliktu je objektivní stránka vyjádřena pomocí výrazu „*neuvede*“. Z použitého výrazu je pak možné případně výkladem dovodit určitý význam, tím však dle soudu nemůže být pro účely právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 význam dovozovaný žalovaným a reprezentovaný výrazem „*nevykonává*“.

[20] Především je k tomu třeba vzít v úvahu i normu, na niž § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích odkazuje, tedy § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, na jehož porušení je uplatnění skutkové podstaty vázáno. Uvedené ustanovení definuje povinnost insolvenčního správce uvést adresu provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat. V žádosti insolvenční správce rovněž uvede datum zahájení výkonu činnosti v provozovně. Žádnou jinou povinnost dané ustanovení nestanoví, porušit lze tedy pouze povinnost „uvést“. Insolvenční správce se pak správního deliktu dopustí tehdy, kdy *neuvede* v žádosti místo provozovny, v níž skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, nikoli tehdy, kdy jako místo v žádosti uvede takové, v němž činnost skutečně *nevykonává*. Jakkoli by možná z pohledu žalovaného bylo logické postihnout i podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 jak neuvedení místa provozovny, v níž je činnost vykonávána, tak i jednání, je-li sice místo nahlášeno, ale nejsou dodržovány úřední hodiny pro ně stanovené, muselo by to být jasně vyjádřeno. To však v tomto případě nebylo. Možná analogie či hledání smyslu právní normy znamenající rozšíření věcné působnosti nad rámec doslovného výkladu a v konečném důsledku i rozšíření správně trestní odpovědnosti v neprospěch obviněného je pak v příkrém rozporu se zásadou vyjádřenou v čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, resp. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zásadou *nullum crimen sine lege* (mimo jiné rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22. Argumentace městského soudu v napadeném rozsudku, že výklad zvolený žalovaným je jediný možný, je pak ve světle právě uvedeného zcela chybná, naopak žalovaný měl užít takovou formu výkladu, která šetří práva adresátů právní normy a jejich legitimní očekávání. Skutková podstata nejen trestného činu, ale i správního deliktu by měla být dostatečně určitá, konkrétní a jednoznačná, aby adresáti právní normy (v době, kdy jednají) mohli svoje jednání právní normě přizpůsobit (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, publ. pod č. 1258/2007 Sb. NSS).

[21] To, že výklad zvolený jak městským soudem, tak i žalovaným je zcela chybný a ve snaze postihnout i jednání, jež podle dříve účinné úpravy postihnout nebylo možné, zcela účelový a se shora citovanou judikaturou zdejšího soudu rozporný, pak zřetelně vyvstane především ve srovnání s právní úpravou účinnou od 1. 7. 2017. Lze sice souhlasit s názorem městského soudu i žalovaného, že došlo (také) k precizaci znaků skutkové podstaty, ale i k zakotvení do té doby v zákoně neobsažených skutkových podstat správních deliktů. Skutečnosti, že před 1. 7. 2017 nebylo možné postihnout jednání, jež u stěžovatelky postiženo bylo, nasvědčuje nově zakotvené ustanovení § 36b odst. 2 zákona o

insolvenčních správcích, jež zcela explicitně dopadá právě na projednávanou věc. Stejně jako nová skutková podstata v § 36b odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, podle níž se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že nezajistí řádné označení svého sídla nebo své provozovny. Z toho lze dovodit, že podle dříve formulované skutkové podstaty užitě žalovaným takové jednání postihnutelné nebylo. Nasvědčuje tomu ale rovněž (prakticky z hlediska významu nezměněná) skutková podstata správního deliktu (ve smyslu zákona č. 64/2017 Sb.) podle § 36b odst. 1 písm. g) zákona o insolvenčních správcích pracující opět pouze s objektivní stránkou v podobě výrazu „*neuveďte*“. Stěží by bylo možné najít smysl nové právní úpravy podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, kdyby stejné jednání již bylo možné postihnout podle dosavadní úpravy § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích.

[22] K tomu, že přijetí nové úpravy bylo vedeno mimo jiné účelem zaplnění určitých mezer v dohledové činnosti žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců, se ostatně hrdě hlásí i důvodová zpráva, jež mimo jiné v obecné části uvádí v bodech 1.5.2 [„*Současná kontrolní a správně-právní pravomoc ministerstva vyplývající z § 36 a 36b ZIS se totiž nevztahuje k povinností při výkonu funkce insolvenčního správce, nýbrž toliko k povinností, které výkonu funkce insolvenčního správce nutně předcházejí (např. informační povinnosti insolvenčního správce o změnách v podmínkách pro vstup do profese insolvenčního správce nebo povinnosti uvést za provozovnu místo, ve kterém insolvenční správce skutečně vykonává činnost)*“], nebo v bodu 1.6.2 [„*V případě nepřijetí navrhované právní úpravy broží pro případ obcházení a porušování zákona ze strany insolvenčních správců a porušování povinností při výkonu jejich funkce absence reálné možnosti ministerstva spravedlnosti na tuto závadnou činnost insolvenčních správců dohlížet a sankcionovat ji*“], případně bodu 2.2.2 [„*Dohledový orgán (při přijetí navrhovaného řešení, které počítá s rozšířením jeho pravomocí, resp. s možností dohledu a sankcionování neplnění povinností i tam, kde toto dle stávající úpravy možné není) tak může bezprostředně, a tedy účinně a efektivně, dohlížet a případně sankcionovat pochybení jednotlivých insolvenčních správců*“] argumenty svědčící stanovisku stěžovatelky.

[23] Bylo-li smyslem novely posílení dohledových kompetencí žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců nejen pro dobu při vstupu do systému, ale i poté při běžném výkonu jejich činnosti, a umožnit postih dříve nepostižitelných jednání mimo jiné zakotvením nových skutkových podstat správního deliktu podle § 36 odst. 1 písm. a) a § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jediným možným rozumným výkladem je, že do 30. 6. 2017 jednání stěžovatelky, jež je popsáno ve skutkové větě, postižitelné nebylo, resp. nebylo možné postihnout jako delikt nevykonávání činnosti insolvenčního správce v provozovně v úředních hodinách této provozovny či neoznačení této provozovny.

[24] Vzhledem k závěrům uvedeným v bodech [14] až [23] tohoto rozsudku nebylo třeba se dále podrobněji zabývat zbývajícími námitkami stěžovatelky, neboť samotný závěr, že jednání, které bylo stěžovatelce kladeno za vinu, nebylo možné podle tehdejší právní úpravy (aplikovaného ustanovení) vůbec postihnout, je dostačující pro zrušení rozsudku městského soudu i správních rozhodnutí vydaných v obou stupních pro nezákonnost.

[25] Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že městský soud v bodu 28 odůvodnění svého rozsudku skutečně chybně a zmatečně uvádí, že „rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť při vydání napadeného rozhodnutí došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“. Ze zamítavého výroku o žalobě a zbývajících částí odůvodnění rozsudku je přitom patrné, že městský soud podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem neshledal. Naopak důvodné není tvrzení stěžovatelky, že jí ze strany městského soudu nebyla adresována výzva k vyjádření podle § 51 s. ř. s. ve věci souhlasu s rozhodováním ve věci bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud odeslání této výzvy ověřil jak spisem městského soudu, tak dotazem na předsedu senátu městského soudu ohledně konkrétního obsahu předmětné datové zprávy adresované zástupci stěžovatelky. Stěžovatelka výzvu podle § 51 s. ř. s. prostřednictvím svého zástupce obdržela.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Jelikož napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, Nejvyšší správní soud jej zrušil. Důvody, pro něž tak učinil, zde byly již v průběhu řízení před městským soudem, proto současně zrušil i rozhodnutí žalovaného a ministra spravedlnosti a vyslovil, že se věc vrací žalovanému (§ 110 odst. 1 a 2 písm. a) s. ř. s.). Ten je vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[27] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který se věcí zabýval, rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti, a to ve shodě s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. podle zásady procesního úspěchu ve věci, který je třeba připsat žalobkyni (stěžovateli). Náklady žalobkyně jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost 5.000 Kč; dále odměnou za 2 úkony právní služby v řízení o žalobě v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby a za 1 úkon v podobě podání kasační stížnosti v řízení o kasační stížnosti, ve výši 3.100 Kč za každý z úkonů podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Součástí náhrady nákladů je rovněž paušální odměna za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v celkové výši 600 Kč za řízení o žalobě a 300 Kč za řízení o kasační stížnosti. Celková výše náhrady, již je žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, zaplatit, činí 18.200 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku, když částka 9.800 Kč tvoří náklady řízení o žalobě a částka 8.400 Kč náklady řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

